

Posudek diplomové práce

Eliška Zlatohlávková

Dva obrazy Jacopa Vignaliho v Národní galerii v Praze

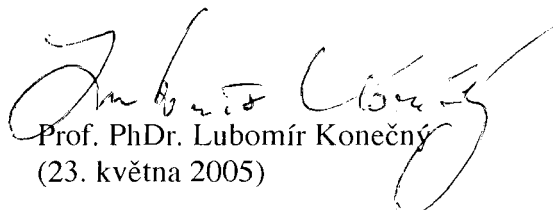
Téma této diplomové práce je poněkud „exkluzivní“, poněvadž se zabývá dvěma obrazy tohoto florentského malíře v pražské Národní galerii. Již skutečnost, že tato plátna nejsou vystavena ve stálé expozici NG, nýbrž chována v depozitáři, odkud byla vynesena pouze v roce 2002 na výstavu *Florent'ané: Umění na dvoře medicejských vévodů*, jejímž kurátorem byl Ladislav Daniel, naznačuje ledaccos o postavení Vignaliho v dějinách (italského) malířství. O tomto předním představiteli časného florentského baroka (1592–1664) bylo dosud napsáno jen několik málo specializovaných studií, byl stručně zmíněn v některých přehledech florentského umění 17. století; v roce 1964 mu byla věnována menší výstava v Galleria degli Uffizi a sotva dostatečná monografie Franky Mastropierro *Jacopo Vignali, Pittore nella Firenze del Seicento* byla vydána roku 1973 v Miláně. (Vignaliho nepřiliš bohatou „Fortuna critica“ diplomantka ostatně podává v 1. kapitole své práce na s. 9–12). V tomto ohledu Vignali sdílí osud většiny svých současníků – snad s výjimkou Lodovika Cardiho zvaného Cigoli a Carla Dolciho, poněvadž odborný zájem o florentské Seicento je poměrně recentního data.

Předkládaná diplomová práce je koncentrována na dva Vignaliho obrazy ve sbírkách Národní galerie: *Job a jeho přátelé* (1621) a *Noe a jeho synové* (1624). Jejich slohový charakter ve všech jeho aspektech pojednává nesmírně důkladně a v jejich rozmanitých souvislostech, takže se text vlastně mění na zevrubné pojednání o Vignaliho časné tvorbě ve 20. letech 17. století. Autorka důkladně rozebírá umělcův vztah k jeho předchůdcům (Matteo Rosselli, Lodovico Cigoli), současníkům (Jacopo Curradi, Adam Elsheimer) i následovníkům, jako byl dosud málo známý Giovanni Montini, jehož tvorbu EZ rekonstruje na s. 54–57. Diplomantka všude zde prokazuje důvěrnou znalost florentské malby 1. poloviny Seicenta, získanou častými cestami do Itálie; to jí také dovoluje místy pronést osobní názor na estetickou kvalitu pojednávaných děl (např. s. 6 a 7–8).

Tato pozitivní kvalita předložené práce však má svou negativní stránku: Autorka se snad až příliš soustředila na stylovou analýzu diskutovaných maleb a některé jejich aspekty odbyla paušálními konstatováními. To se týká především problematiky tzv. reformy florentského malířství konce 16. století, která byla pro Vignaliho vlastní pozici neobyčejně důležitá.

[Poznámka na okraj: Místy, zejména v poznámkách, by bylo namístě pečlivější editování: např. „Firence“ místo Firenze v pozn. 6; rovněž drobné potíže s pravopisem: „spodobnil“ na s. 45.]

Přes tyto výhrady pokládám diplomovou práci Elišky Zlatohlávkové za solidní, dobře nabádaný příspěvek k dílu a osobnosti Jacopa Vignaliho, jakož i k problematice malířství 17. století ve Florencii obecně. Proto ji rozhodně doporučuji k obhajobě.

Prof. PhDr. Lubomír Konečný
(23. května 2005)